

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcișeanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

**HOTĂRÂREA NR. 356
din data de 03.10.2012**

Dosar nr.: 106/2012

Petiția nr.: 1.667/02.04.2012

Petent: I Ș

Reclamat: -

Obiect: jurisprudență neunitară a instanței judecătorești.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților:

I.1. Numele și domiciliul petentului

I.1.1. I Ș

I.2. Numele și sediul reclamatului

I.2.1. -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

Petentul consideră că este discriminat prin sentința Tribunalului Brașov, diferită de cea a aceleiași instanțe dată în cazul unei colege, acțiunile fiind cu obiect similar.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Petentul a fost citat pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 10.09.2012, prin adresa nr. 1.667/10.08.2012, Colegiul director ridicând din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului. Petentul a fost absent la audiere și nu a depus niciun punct de vedere cu privire la excepția de necompetență invocată.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul precizează prin memoriul nr. 1.667/02.04.2012 că a contestat în instanță, la Tribunalul Brașov, diminuarea salarială în procent de 25% aplicată în perioada iulie – septembrie 2010, separat față de colegii săi, întrucât având contract de muncă încheiat pe perioadă determinată, s-a considerat că nu mai face parte din colectivul de sindicalști. La aceeași instanță, petentul afirmă că ceilalți colegi care au depus anterior acțiune cu același obiect au avut o decizie favorabilă.

4.1.2. Petentul menționează că printre alți salariați care au depus contestație în același timp cu acesta, o colegă a primit răspuns favorabil, fiindu-i admisă contestația, în timp ce dânsului i-a fost respinsă.

4.1.3. Petentul anexează la petiție sentința civilă a Tribunalului Brașov nr. 1486/M din data de 21.11.2011 și nr. 1307/M din data de 11.10.2011.

4.2. Susținerile reclamatului

-

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține că obiectul petiției este o decizie a unei instanțe de judecată, respectiv interpretarea și aplicarea legilor, jurisprudența neunitară a instanței de judecată.

5.2. În drept, Colegiul director reține următoarele:

5.2.1. În analiza faptelor de discriminare, Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea presupune tratarea diferită, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, a unor persoane aflate în situații relativ similare (a se vedea cauza *Orsus și alții v. Croația*, hotărârea din 16.03.2010, precum și cauza *Willis v. Marea Britanie*, nr. 36042/97, § 48, ECHR 2002-IV, cauza *Okpysz v. Germania*, no. 59140/00, § 33, 25 octombrie 2005).

5.2.2. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază un criteriu. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.2.3. Colegiul director reține, astfel cum este formulată petiția, că petentul se consideră discriminat datorită deciziilor contrare ale instanțelor de judecată.

5.2.4. Colegiul director este de opinie că, în fapt, aspectele invocate de petent corelativ noțiunii de restricție, excludere, deosebire, preferință se circumstanțiază *ipso facto* prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea de către instanțele judecătorești prin sentințe civile. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit ia naștere prin efectul actului de justiție și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești ipotetic neunitare, respectiv de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unor hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, indicate de petent, în condiții de analogie sau comparabilitate.

5.2.5. Or față de aceste aspecte, Colegiul director ia act de **Decizia nr. 322/2001** publicată în **Monitorul Oficial nr. 66/2002**, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap. VI, intitulat «Autoritatea judecătorească», principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art. 125 alin. (1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art. 123 alin. (2)]. [...] În scopul garantării independenței [...] prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor [...] prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. [...] Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art. 125 alin. (1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art. 123 alin. (2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

5.2.6. Colegiul director ia act de art. 125 alin. 1, alin. 2 și alin. 3 din **Constituția României** care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși niciunei directive din partea puterii legislative sau executive.

5.2.7. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKC împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva OLANDEI, 23 octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

5.2.8. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art. 129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

5.2.9. Raportându-ne în acest sens, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este reglementată în art. 2 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, Colegiul director nu poate reține aspecte corelative

actului de justiție *per se*, cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată, respectiv cu privire la jurisprudența neunitară a instanțelor judecătorești.

5.2.10. Astfel cum s-a pronunțat în jurisprudența sa, Colegiul director este de opinie că prin efectul interpretării neunitare a legii, se poate naște circumstanța ipotetică a unui tratament generic de excludere, restricție, preferință sau deosebire. Această circumstanță se poate materializa *ipso facto* într-un tratament diferențiat prin efectul hotărârilor judecătorești contradictorii, având în vedere acordarea unor drepturi corelativ neacordării unor drepturi, în ceea ce privește persoane aflate în situații analoage. (**Hotărârea nr. 185 din 16.07.2007, Hotărârea nr. 86 din 13.02.2008** și altele).

5.2.11. Colegiul director a reținut că în una din cauzele sale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că prin hotărârile judecătorești contradictorii, inclusiv ale curții supreme, efectul recunoașterii beneficiului drepturilor prevăzute de lege comparativ cu persoane aflate în situații similare cărora nu li s-a recunoscut același beneficiu al drepturilor, a rezultat în încălcarea art. 14 în conjuncție cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. (BEIAN împotriva ROMÂNIEI, **Hotărârea din 6 decembrie 2007, Cererea nr. 30658/05**)

5.2.12. Însă, astfel cum a reținut în jurisprudența sa, Colegiul director a luat act că în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în scopul de a „*asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României*”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Astfel, potrivit art. 329 **Cod procedură civilă**, recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Potrivit alin. 3 al art. 329 **Cod procedură civilă** „*dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe*”. Competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Secțiuni Unite, cu participarea și concluziile reprezentantului Ministerului Public.

5.2.13. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în **Constituția României** și care statuează în art. 126 alin. 1 că „*În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul director, este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța *sine qua non* asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKC împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva OLANDEI, 23 octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

5.2.14. În consecință, Colegiul director admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR

HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA - Membru

CAZACU IOANA – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA - Membru

Motivele de fapt și de drept redactate A.C.F.

Tehnoredactat C.M.C.

Notă: Prezenta hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 zile, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.